

Žemės Aniuola kvietėms

To atėk, paveiziesiau kāp leidas saulė, lėg braškiu prėsėvalgiusi, tuoki
rauduona,
Basuom palakstīsiau pu šaltuo rasuo sopliorosi dėrvuona,
Tau paruodīso katram šmuotė ėšner pats dėdiausis mienulis
Ėr kāp oždeg žvaigždelės, ėsėlėpės i mediu galūnės.

To atėk, žėnau, noriesi pamatītė kor īr viejė boveinė
Ėr mažos šaltėnielis, i katrou Angelā atsėgertė atėn.
Da paruodīsio, kor mėškū dvasės, nokėrstus medius aprauduo
Ėr begalini skausma pu samanuom kavuo.

To tik atėk, pamatīsī, kāp mėgla peivā jopelė mieroun,
Kāp naktė plaukus laumės šokoun,
Ėšgėrsi kāp akmėnelė so viejo rokujės,
Pamatīsī, ėš kor atlek sapnā ėr aple longus būrioujės.

To nostėbsi – kāp pėktas žmoniū mėslės lėg pėktžuolės keruojės,
Ėr kāp ėškonkinta žemė diel mūsa aukuojės.
Daug paslaptiū tau atskleistė galiesio,
To tik atėk ė nelauk pakol kvėitėma ont palongė padiesio.